

киятъ езикъ е „отцѣпка“ отъ българския;³ упоменава за „старобългарски речи“ въ ромънския езикъ;⁴ дава „забележки за мнимото изобретение на славянскѣтѣ писменность отъ Кирила“; че българитѣ сѣ стари обитатели на Индустанъ; поддържа, че за да се разбере санскритския езикъ, трѣбва да се знае българския..

Това говори не учениятъ, а възторжениятъ патриотъ Раковски. Съ своитѣ исторични, политични, фолклорни, етнографични възгледи въ съчинения и вестници, той, между другитѣ цели, има и тази: да импонира съ доводи на противницитѣ си панеленисти.

Като кардиналенъ въпросъ, който го живо засяга, когото той счита и политиченъ, е *черковниятъ*: „Вѣроисповѣдный ни въпросъ е днѣсь за насъ най-голѣмо дѣло, което трѣбва да занимава всѣкого българина“.⁵ Имащъ предъ очи еленизацията и гръцкитѣ домогвания за черковно овладяване, Раковски иска да се пази православната вѣра, и идентифицира дори „народность съ вѣра прадѣднѣ“: изгубили се тя, ще се изгуби „народность и имя Българинъ“. Дава мнение: да се създаде българска народна черква, „незавысимо священство“, съ избранъ отъ него „священона-